

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE SRPSKE
Broj: 11 0 U 022614 19 Uvp
Banjaluka, 28.4.2021. godine

Vrhovni sud Republike Srpske, u vijeću sastavljenom od sudija: Smiljane Mrše, kao predsjednika vijeća, Ljiljane Bošnjak Glizijan i Edine Čupeljić, kao članova vijeća, uz učešće Mire Mačkić, kao zapisničara, u upravnom sporu po tužbi P. D. d.o.o. P. (u daljem tekstu: tužilac), zastupano po advokatima ZAK Z. B. i B. D.-B., advokatima iz B., protiv rješenja broj: ... od 16.2.2018. godine Ministarstvo ... (u daljem tekstu: tuženi), u predmetu utvrđivanja poreza na nepokretnosti, odlučujući o zahtjevu tužioca za vanredno preispitivanje presude Okružnog suda u Banjaluci broj: 11 0 U 022614 18 U od 1.2.2019. godine, u sjednici vijeća, održanoj dana 28.4.2021. godine, donio je

PRESUDU

Zahtjev se odbija.

Odbija se tužilac sa zahtjevom za naknadu troškova sastava zahtjeva.

Obrazloženje

Pobijanom presudom je odbijena tužba, podnesena protiv osporenog akta tuženog, bliže označenog u uvodu ove presude, kojim je odbijena žalba, podnesena protiv rješenja Područni centar B., Područna jedinica P. broj: ... od 2.7.2014. godine. Tim rješenjem je odbijen prigovor tužioca, izjavljen protiv poreskog računa za porez na nepokretnosti za poresku 2014. godinu broj: ... od 31.3.2014. godine. Poreskim računom je utvrđen porez na nepokretnosti za 2014. godinu u iznosu od 35.842,99 KM.

Odbijanje tužbe obrazloženo je razlozima nižestepenog suda da je poreska obaveza utvrđena na osnovu poreske prijave za 9 nepokretnosti u fiskalni registar nepokretnosti, shodno članu 25. a) Zakona o poreskom postupku Republike Srpske („Službeni glasnik Republike Srpske“, broj: 102/11, 108/11, 67/13 i 31/14, u daljem tekstu: Zpp), pa nije od uticaja to što je neko drugi prijavio te nepokretnosti za tužioca; da je visina poreske stope u skladu sa članom 8. tačka 2. Zakona o porezu na nepokretnosti („Službeni glasnik Republike Srpske“, broj: 110/08, 118/09 i 64/14, u daljem tekstu: Zakon) i Odluke o utvrđivanju poreske stope za oporezivanje nepokretnosti na području Opština P. za 2014. godinu broj: 01-022-222/13 od 18.12.2013. godine („Službeni glasnik Opštine Prnjavor“, broj: 39/13), te da je poreska osnovica utvrđena prema podacima iz poreskih prijava. Sud je odbio prigovor tužioca da je za tu godinu poreska stopa bila manja, s obzirom da se navedena odluka odnosila na poreske obveznike, koji su izmirili prvi dio poreske obaveze za 2014. godinu, koji nije mogao biti manji od 50 % ukupnog iznosa, kada se smatralo da su obveznici tog poreza za tekuću godinu izmirili ukupnu poresku obavezu, što se nije moglo primijeniti na slučaj tužioca. Kod činjenice da je prvostepeni organ poresku osnovicu računao prema poreskim prijavama, koje tužilac nije

izmijenio, niti pružio dokaze, koji bi doveli do drugačijeg utvrđivanja tržišne vrijednosti objekata, sve te prigovore je smatrao neosnovanim.

Blagovremeno podnesenim zahtjevom za vanredno preispitivanje te presude (u daljem tekstu: zahtjev) tužilac pobija njenu zakonitost zbog razloga predviđenih članom 35. stav 2. Zakona o upravnim sporovima („Službeni glasnik Republike Srpske“, broj: 109/05 i 63/11, u daljem tekstu: ZUS). U zahtjevu navodi da je nižestepeni sud povrijedio pravila postupka, jer nije dao razloge za odbijanje tužbenih navoda, te da je osnažio rješenje tuženog, koje se zasniva na pogrešnoj primjeni poreskih propisa. Ponovo ističe da on nije prijavio vrijednost nepokretnosti u fiskalni registar nepokretnosti, jer je to učinilo privredno društvo M. a.d. P., u stečaju, dana 12.12.2012. godine, pa kako on nije prijavio nepokretnosti, to je morala učiniti Poreska uprava, po službenoj dužnosti, kako je to propisano članom 25.a Zpp. Prema članu 30. Zpp poreska prijava predstavlja izvještaj poreskog obveznika o svim činjenicama bitnim za uvrđivanje poreske obaveze i nju potpisuje poreski obveznik, a poreskim računom za 2014. godinu tužiocu je utvrđen porez po osnovu prijave, koju nije sačinio, potpisao niti podnio, zato je vrijednost nepokretnosti utvrđena na osnovu nepotpunih i netačnih podataka trećeg lica. Prigovara ukupno utvrđenoj tržišnoj vrijednosti, sa tvrdnjom da se po toj cijeni nepokretnosti ne mogu prometovati u P., što je suprotno članu 5. Pravilnika o procjeni vrijednosti nepokretnosti („Službeni glasnik Republike Srpske“, broj: 37/09 i 22/12, u daljem tekstu: Pravilnik). Navodi da je predmetne nepokretnosti kupio od M. a.d. P. dana 29.8.2012. godine, zajedno sa inventarom, opremom i repromaterijalom tog društva za cijenu od 1.361.500, 00 KM, na osnovu ugovora koji je priložio u službu, pa mu je nejasno na osnovu kojih parametara je prvostepeni organ utvrdio da je vrijednost nepokretnosti skoro 8 miliona KM. Oспорavajući osnovicu za obračun poreza u prilog svojim tvrdnjama dostavlja poreski račun za 2018. godinu, gdje su sve nepokretnosti tužioca procijenjene na 2.927.360,54 KM, te upoređujući procijenjenu vrijednost za 2014. godinu ukazuje da se radi o trostruko većoj vrijednosti. Predlaže da se zahtjev uvaži, pobijana presuda preinači, tužba uvaži i osporeni akt poništi, a tuženi obaveže da tužiocu isplati troškove upravnog spora.

U odgovoru na zahtjev tuženi navodi da je poreska osnovica za 2014. godinu utvrđena saglasno odredbama člana 13. Zakona i članovima 7. i 8. Pravilnika, dok je za konkretnu godinu poreska stopa iznosila 0,45%, utvrđena odlukom Skupština O. P. od 18.12.2013. godine. Nadalje podržava razloge pobijane presude i predlaže da se zahtjev odbije.

Razmotrivši zahtjev, pobijanu presudu, odgovor na zahtjev, kao i cjelokupne spise upravnog spora i predmetne upravne stvari, shodno odredbi člana 39. ZUS, ovaj sud je odlučio, kao u izreci presude, iz sljedećih razloga:

Iz podataka spisa proističe da je predmetno prvostepeno rješenje doneseno je po prigovoru tužioca, koji je izjavio na poreski račun za porez na nepokretnosti za poresku 2014. godinu, broj: ... od 31.3.2014. godine, u ukupnom iznosu od 35.842,99 KM. Osporenim aktom odbijena je žalba tužioca i to rješenje je održano na snazi, a pobijanom presudom i tužba, iz razloga koji su već navedeni.

Odredbom člana 2. stav 1. tačka đ) Zakona je definisano da tržišna vrijednost nepokretnosti predstavlja novčani iznos za koji nepokretnost može biti razmijenjena u datom trenutku na tržištu slobodnom voljom kupca i prodavca.

Članom 4. stav 1. Zakona, regulisano je da poresku osnovicu za obračun poreza na nepokretnosti predstavlja tržišna vrijednost nepokretnosti, koja je utvrđena u skladu sa tim zakonom, a stavom 2. istog člana, da za svaku poresku godinu tržišna vrijednost nepokretnosti,

koja predstavlja osnovicu za obračun poreza, je njena vrijednost na dan 31. decembar prethodne godine.

Prema odredbi člana 13. stav 1. Zakona, poreska osnovica se utvrđuje u skladu sa metodologijom za procjenu tržišne vrijednosti nepokretnosti, propisanom u Pravilniku o procjeni vrijednosti nepokretnosti, koji donosi ministar.

Članom 7. stav 1. Pravilnika propisano je da se procjena tržišne vrijednosti nepokretnosti vrši na osnovu raspoloživih podataka o tržišnim vrijednostima nepokretnosti, mjesta u kojem se nepokretnost nalazi i karakteristika nepokretnosti navedenih u prijavi za upis u fiskalni registar nepokretnosti, a stavom 2. istog člana propisano je da su izvor podataka o tržišnim vrijednostima nepokretnosti kupoprodajni ugovori o prenosu prava svojine na nepokretnostima prema podacima P. u. i podacima pribavljenim od pravnih lica, koja obavljaju djelatnost izgradnje i prodaje nepokretnosti na tržištu, dok je stavom 3. istog člana propisano da podatke o prometovanim nepokretnostima i nepokretnostima čija se procjena tržišne vrijednosti vrši, upoređivaće Poreska uprava sa podacima iz postojećih baza podataka o nepokretnostima (katastar i gruntovnica), s ciljem identifikovanja dodatnih karakteristika nepokretnosti koje utiču na tržišnu vrijednost.

Odredbom člana 8. stav 1. Pravilnika propisano je da se za svaku karakteristiku nepokretnosti određuje vrijednost koeficijenta kojom se vrši korekcija procijenjene tržišne vrijednosti nepokretnosti, a stavom 2. istog člana, da vrijednosti koeficijenta koji utiču na procijenjenu tržišnu vrijednost nepokretnosti Poreska uprava objavljuje jednom godišnje u pisanoj i elektronskoj formi.

Tužilac je u žalbi, koju je izjavio protiv prvostepenog rješenja istakao prigovore u vezi sa načinom utvrđivanja poreske osnovice i primjenjene poreske stope, na koje prigovore je tuženi odgovorio u osporenom aktu, a posebno ukazao da ukoliko tužilac smatra da su određeni podaci u prijavi netačni, ima mogućnost podnošenja izmijenjene prijave, kakav stav tuženog je prihvatio i nižestepeni sud u pobijanoj presudi, o čemu je takođe dao pravilne i potpune razloge. Neosnovano tužilac tvrdi da nije poreski obveznik, jer je nesporno kupio navedene nepokretnosti od M. a.d. P., u stečaju, o čemu je upravnim organima, a i sudu dostavio ugovor broj: OPU-507/12 od 29.8.2012. godine. Dakle, tužilac je pravni sljednik M. a.d. P., tako da je neosnovano tvrditi da nije obveznik poreza na nepokretnosti za 2014. godinu. Kada su već nepokretnosti registrovane, bez značaja je što je poreske prijave sastavio pravni prednik tužioca, koji ima mogućnosti da iste izmijeni, ukoliko smatra da podaci u prijavama ne odgovaraju stvarnom stanju. Prigovori u pravcu određivanja tržišne vrijednosti su paušalni i neutemeljeni, jer tužilac nije pružio dokaz da je utvrđena tržišna vrijednost nepokretnosti za 2014. godinu nerealna i neadekvatna.

Neosnovane su i tvrdnje tužioca da je previsoko određena poreska stopa od 0,45%, jer je ta stopa utvrđena odlukom Skupštine Opštine P. broj: 01-022-222/13 od 18.12.2013. godine i objavljena u "Službenom glasniku Opštine P.", broj: 39/3. Naknadno je donesena odluka broj: ... od 15.7.2014. godine Skupština Opštine P., kao olakšica za poreske obveznike, koji su izmirili prvi dio poreske obaveze za 2014. godinu, prema poreskom računu, a koji nije mogao biti manji od 50% ukupnog iznosa, što se smatralo da su izmirili ukupnu poresku obavezu za 2014. godinu, koja se nije mogla primijeniti na tužioca, jer nije uplatio polovinu poreza na nepokretnosti do dana donošenja te odluke, sve kako je to pravilno naveo tuženi u osporenom aktu i odgovoru na zahtjev, a nižestepeni sud u pobijanoj presudi.

Nisu od značaja ni prigovori tužioca da je osnovica za obračun poreza previsoko utvrđena u 2014. godini, s obzirom da je za 2018. godinu, za sve nepokretnosti tužioca, utvrđena osnovica u znatno manjoj vrijednosti, jer se sud ne upušta u utvrđivanje pravilnosti poreskog računa za 2018. godinu sa stanovišta utvrđivanja poreske osnovice, kod činjenice da su tuženi i nižestepeni sud dali pravilne i dovoljne razloge za svoje odluke, sa kojima se saglašava i ovaj sud.

Kod ovakvog stanja stvari, proizilazi da pobijanom presudom nisu ostvareni razlozi nezakonnosti, predviđeni odredbom člana 35. stav 2. ZUS, pa se zahtjev tužioca za njeno vanredno preispitivanje odbija, shodno odredbi člana 40. stav 1. istog zakona.

Odbijanje zahtjeva za naknadu troškova spora iz stava 2. presude se zasniva na odredbi člana 49. a) ZUS, kojom je propisano da stranka koja izgubi spor je dužna da protivnoj stranci nadoknadi troškove spora. Kako je zahtjev tužioca odbijen, to nije bilo osnova da mu se odrede troškovi koje je povodom istog imao.

Zapisničar
Mira Mačkić

Predsjednik vijeća
Smiljana Mrša

Za tačnost otpravka ovjerava
Rukovodilac sudske pisarnice
Biljana Ačić